

לנגן בכינור ולא בחצוצרה- אימון עמיתים

בתחילת תהליך האימון הצבתי לעצמי יעד הנוגע לתחום התנהגותי- אישיותי. שנים רבות מידי שאפתי להוכיח שאני "הצודקת" צודקת בדרכי, צודקת בעמדותיי ובדעותיי. לעיתים קרובות מצאתי עצמי בלהט הויכוחים והדיונים מנהלת שיח דעתני, ישיר, נחרץ, נוקב וללא עכבות. נהגתי בדיוק ההפך מהמשפט הידוע "הייה חכם ולא צודק". בתהליך האימון בחרתי לעצב את אופן הדיבור. הצבתי לי ליעד לטפח תרבות שיח נינוחה, פחות נוקבת וצורמת, לשאוף להגיד את אשר על ליבי, אך באופן מעודן יותר. ככל שתהליך האימון התקדם בהצלחה כך הגעתי לתובנה שאני לא מסתפקת רק ביעד. שאפתי להציב לי יעד של שינוי, יעד למידה שירחיב את היריעה ויסייע לי במצבים מגוונים, וכך בעידודה של המאמנת-העמיתה, הצבתי לי יעד רחב יותר- שיפור אופי התקשורת הבין-אישית: טיפוח הקשבה תוך הכלה, גילוי סובלנות וסבלנות לדעות מנוגדות ושוונות וכשמתבקש מהנסיבות לגלות "חכמה" על חשבון "הצדק"- לגלות פשרנות. הפשרנות הציבה בפני דילמה : עד כה הבעתי דעתי באופן ישיר וגלוי, עתה נדרשתי להביע דעתי באופן מאופק יותר ועלה בי החשש: האם הדברים יבואו על חשבון היושרה שלי? נדרשתי לשם-כך לפרוש את ארסנל הערכים שלי ולבדוק לעומק איפה היעד ממוקם ביחס לערכי היסוד שלי? האם הפשרנות הנדרשת אינה גובלת בויתור על יושרה?

יעד השינוי היה חיוני לאור העובדה שמתוקף תפקידי בביה"ס, היה עלי לתת דוגמא לקיומו של שיח מיטבי ותקשורת בין-אישית ערכית לכל באי המוסד החינוכי. דבריו של אלברט איינשטיין "הדרך הנכונה לחמך בני-אדם היא להיות להם לדוגמא" היו לי השראה.

מצוידת ברוח הדברים יצאנו המאמנת ואני למסע מרתק לו קראתי "לנגן בכינור ולא בחצוצרת מלחמה"..... בתחילת הדרך התקשיתי להאמין ביכולתי האישית לממש יעדים משמעותיים, לאור תקופת האימון הקצרה. כבר בתום המפגש הראשון הספקות התפוגגו. האימון פיתח בי את היכולת להתבונן פנימה, לזהות דרכי פעולה, לבחון אפשרויות וחלופות, להרחיב את גבולות הידוע הבטוח, לזהות הזדמנויות, לבנות אמונות מעצימות ובעיקר לבחור מטרות ולהגשימם מתוך בחירה, מחויבות ואחריות אישית.

ההצלחה בהיבט של השגת היעד הייתה מפתיעה ומרשימה. השינוי הדרסטי באופן הדיבור הקרין על כל דפוסי התקשורת הבין-אישית שהתאפיינה במתן כבוד לדעות הזולת, בהקשבה מכילה וסובלנית. הופתעתי מהאפקטיביות של התהליך ומההצלחות שבאו לידי ביטוי תוך פרק זמן קצר, כמו מההרגשה הנהדרת שעטפה אותי בכל הזדמנות בה הצלחתי להבהיר את דעתי באופן שמכבד את הזולת. את המחמאות מחממות הלב אשר הגיעו מהסובבים שהבחינו בשינוי. נהגתי לכתוב על "פתקי תזכורת" ותליתי ברחבי הבית. עם הרגשת ההצלחה הופיע ה"תיאבון" להעמיק ולהשריש את ההרגל החדש ואף להציב יעד נוסף לעתיד הקרוב.